

Roma întemeiază vedenia — Numărul șase

Controversele profetice din istoria adventistă: înțelegerea conflictului dintre Uriah Smith și James White cu privire la Daniel 11:36

Jeff Pippenger

2024-08-14

Nous abordons six axes de controverse prophétique qui se sont manifestés dans l'histoire de l'adventisme depuis 1798 jusqu'à nos jours.

„În istorie și profetie, Cuvântul lui Dumnezeu înfățișează conflictul îndelungat dintre adevăr și rătăcire. Conflictul acesta este încă în desfășurare. Lucrurile care au fost se vor repeta. Vechile controverse vor fi reînviată, iar teoriile noi se vor ivi neîncetat. Dar poporul lui Dumnezeu, care, prin credința sa și prin împlinirea profetei, a avut un rol în proclamarea mesajelor primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, știe unde stă. Ei au o experiență mai prețioasă decât aurul fin. Ei trebuie să stea neclintiți ca o stâncă, păstrând începutul încrederii lor tare până la sfârșit.” Selected Messages, cartea 2, 109.

Articolul precedent a abordat prima și ultima controversă privitoare la puterea romană, iar acum vom lua în discuție controversa care a avut loc între Uriah Smith și James White. Uriah Smith a introdus propria sa „interpretare particulară” în versetul treizeci și șase.

„VERSUL 36. Și împăratul va face după voia sa; și se va înălța pe sine și se va preamări mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri uimitoare împotriva Dumnezeului dumnezeilor și va propăși până când indignarea va fi împlinită; căci ceea ce este hotărât se va face.

„Regele introdus aici nu poate desemna aceeași putere care a fost menționată ultima dată, și anume, puterea papală; căci specificațiile nu se vor potrivi dacă sunt aplicate acelei puteri.” Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 292.

Smith a recunoscut că puterea din versetul precedent era „Roma papală”, dar susține că caracteristicile versetului treizeci și șase nu sunt caracteristici profetice care identifică Roma papală. Acea susținere este falsă. Trebuie amintit că, în răzvrătirea din 1863, cele șapte vremi din Leviticul, capitolul douăzeci și șase, au fost puse deoparte și, prin urmare, reprezentarea celor șapte vremi din ambele table ale lui Habacuc a fost respinsă. Atât diagrama din 1843, cât și cea din 1850 înfățișează cele șapte vremi chiar în centrul diagramelor, iar ambele reprezentări așază crucea în centrul liniei celor șapte vremi. Când noua lumină a celor șapte vremi a venit în 1856 și a fost apoi respinsă, aceasta a marcat o respingere a celor două table ale lui Habacuc și, de asemenea, a autorității Spiritului Profetiei, care identifică atât de limpede că ambele diagrame au fost îndrumate de Dumnezeu.

Potrivit surorii White, ultima amăgire a lui Satana este aceea de a face fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu, iar aici prima amăgire a fost să facă fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu și a reprezentat, de asemenea, o respingere simultană a adevărilor fundamentale de pe cele două hărți și, mai precis, a celor șapte vremi.

Mu răzvrătirea din 1863, nimeni altul decât Uriah Smith a fost cel care a produs diagrama contrafăcută din 1863, care a înlăturat linia celor șapte vremi. Până în 1863, Uriah Smith își închisese ochii față de lumina celor șapte vremi și nu mai era în stare să vadă că există două „indignări” pe care Daniel le identifică. Cele două indignări reprezintă cele șapte vremi împotriva împărăției de nord a lui Israel și a împărăției de sud a lui Iuda. Cea dintâi, împotriva celor zece seminții din nord, a început în anul 723 î.Hr. și s-a încheiat în 1798, iar cea de-a doua a început în anul 677 î.Hr. și s-a încheiat în 1844.

Gabriel a venit la Daniel în capitolul opt pentru a explica vedenia marah și, în legătură cu lucrarea sa, a oferit o a doua mărturie pentru anul 1844. Cei două mii trei sute de ani din capitolul opt al cărții lui Daniel s-au încheiat în 1844, dar tot atunci s-a încheiat și ultima dintre cele două indignări împotriva împărățiilor de miazănoapte și de miazăzi.

Și el a zis: Iată, îți voi face cunoscut ce va fi la sfârșitul mâniei; căci sfârșitul va fi la vremea hotărâtă. Daniel 8:19.

Sfârșitul cel din urmă presupune un prim sfârșit. Cea din urmă dintre cele două indignări, care este pur și simplu o altă expresie pentru cele șapte vremi, s-a încheiat în 1844, iar prima indignare s-a încheiat în 1798. Versetul despre care Smith susținea că nu conținea nicio precizare cu privire la puterea papală a identificat anul în care papalitatea avea să primească rana ei de moarte.

Și împăratul va face după voia sa; și se va înălța pe sine și se va mări pe sine mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor și va propăși până se va împlini mânia; căci ceea ce este hotărât se va face. Daniel 11:36.

„Împăratul” din versetul treizeci și șase avea să „propășească până se va împlini mânia”. Observați ce scrie Smith despre Daniel capitolul opt, versetele douăzeci și trei și douăzeci și patru, în aceeași carte în care susține că puterea papală nu posedă atributele corespunzătoare pentru a împlini versetul treizeci și șase.

„VERSITUL 23. Și, în vremea de pe urmă a împărăției lor, când nelegiuții vor fi ajuns la deplinătate, se va ridica un împărat cu înfățișare fioroasă, priceput în cuvinte întunecate. 24. Și puterea lui va fi mare, dar nu prin propria lui putere; și va nimici în chip minunat și va propăși, și va lucra, și îi va nimici pe cei puternici și pe poporul sfânt. 25. Și, prin viclenia lui, va face ca înșelăciunea să prospere în mâna lui; și se va înălța în inima sa, și, prin pace, va nimici pe mulți; se va ridica și împotriva Domnului domnilor; dar va fi frânt fără mână.

„Această putere urmează celor patru diviziuni ale împărăției țapului în vremea de pe urmă a împărăției lor, adică spre încheierea existenței lor. Ea este, desigur, aceeași cu cornul cel mic din versetul 9 și cele următoare. Aplicați aceasta la Roma, așa cum este prezentat în observațiile asupra versetului 9, și totul este armonios și limpede.

“Un rege cu înfățișare fioroasă.” Moise, prevestind pedeapsa care avea să vină asupra iudeilor din partea aceleiași puteri, o numește ‘un neam cu înfățișare fioroasă’. Deut. 28:49, 50. Niciun popor nu avea o înfățișare mai înfricoșătoare în rânduiala de război decât romanii. ‘Pricepând cuvinte întunecate.’ Moise, în pasajul Scripturii la care tocmai s-a făcut referire, spune: ‘A

cărui limbă n-o vei înțelege.’ Aceasta nu se putea spune despre babilonieni, perși sau greci, în raport cu iudeii; căci limbile caldeeană și greacă erau folosite într-o măsură mai mare sau mai mică în Palestina. Nu tot astfel stăteau lucrurile însă cu latina.”

„Când fărădelegile vor ajunge la culme.” Pe tot parcursul, este păstrată în vedere legătura dintre poporul lui Dumnezeu și asupritorii săi. Din pricina fărădelegilor poporului Său au fost dați în robie. Iar stăruința lor în păcat a adus o pedeapsă mai aspră. Niciodată iudeii, ca națiune, nu au fost mai corupți din punct de vedere moral decât în vremea când au ajuns sub jurisdicția romanilor.

„Puternic, dar nu prin propria lui putere.” Succesul romanilor s-a datorat în mare măsură ajutorului aliaților lor și dezbinărilor dintre vrăjmașii lor, de care erau întotdeauna gata să profite. Și Roma papală a fost puternică prin mijlocirea puterilor seculare asupra cărora ea exercita control spiritual.

„El va nimici în chip înfricoșător.” Domnul le-a spus iudeilor, prin profetul Ezechiel, că îi va da în mâinile unor oameni „iscusiți în nimicire”; iar măcelărirea a unsprezece sute de mii de iudei la distrugerea Ierusalimului de către armata romană a fost o înfricoșătoare confirmare a cuvintelor profetului. Iar Roma, în a doua sa fază, sau papală, a fost răspunzătoare de moartea a cincizeci de milioane de martiri.

„Și, prin viclenia lui, va face ca înșelăciunea să prospere în mâna sa.” Roma s-a remarcat mai presus de toate celelalte puteri printr-o politică a vicleniei, prin care a adus națiunile sub stăpânirea ei. Acest lucru este adevărat atât despre Roma păgână, cât și despre Roma papală. Și astfel, prin pace, a nimicit pe mulți.

„Și Roma, în cele din urmă, în persoana unuia dintre guvernatorii ei, s-a ridicat împotriva Domnului domnilor, rostind sentința de moarte împotriva lui Isus Hristos. «Dar va fi zdrobit fără ajutorul vreunei mâini», o expresie care identifică nimicirea acestei puteri cu lovirea chipului din capitoulul 2.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 202–204.

Smith, de două ori în pasaj, arată că trăsăturile profetice ale Romei păgâne și ale Romei papale sunt interschimbabile, deoarece ele sunt pur și simplu manifestarea Romei în cele două faze ale ei, asemenea amestecului de fier și lut din Daniel capitoulul doi, pe care sora White îl identifică drept simboluri ale meșteșugului bisericesc și ale meșteșugului statal. Când Daniel arată în versetele la care se referă Smith — că Roma „va propăși și va lucra” și că Roma „va face ca înșelăciunea să propășească în mâna sa” —, Smith susține că în versetul treizeci și șase, „împăratul” care „va propăși până se va împlini mânia” identifică o trăsătură profetică atât a Romei păgâne, cât și a Romei papale. Apoi el susține că niciuna dintre trăsăturile Romei din versetul treizeci și șase nu se referă la puterea papală.

Ne-am referit la Smith pentru a susține identificarea Romei ca fiind tâlharii care statornicesc vedenia, iar una dintre cele patru caracteristici profetice din versetul paisprezece este că Roma se înalță pe sine.

Et en ces temps-là, plusieurs s’élèveront contre le roi du midi; et les violents de ton peuple s’exalteront pour accomplir la vision, mais ils tomberont. Daniel 11:14.

Smith afirmă că trăsăturile regelui din versetul treizeci și șase nu corespund puterii papale, deși mai înainte a susținut că în versetul paisprezece era Roma aceea care se înalță pe sine. Totuși, regele din versetul treizeci și șase „se va înalța pe sine însuși”. Aceluiași rege din versetul treizeci și șase i se atribuie faptul că „va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor”. În Daniel, puterea papală „va rosti cuvinte mari împotriva Celui Preaînalt”, iar în cartea Apocalipsei puterea papală hulește împotriva Celui Preaînalt.

Și i s-a dat o gură care rostea lucruri mari și hule; și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Și și-a deschis gura în hulă împotriva lui Dumnezeu, ca să-I hulească Numele, și cortul Lui, și pe cei ce locuiesc în cer. Apocalipsa 13:5, 6

Fiecare specificare profetică a puterii papale este identificată în versetul treizeci și șase.

Și împăratul va face după voia sa; și se va înalța pe sine și se va mări pe sine mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri uimitoare împotriva Dumnezeului dumnezeilor și va propăși până se va împlini mânia; căci ceea ce este hotărât se va face. Daniel 11:36.

Mulți comentatori omenești sunt adesea nesiguri, însă mulți comentatori adventiști dau mărturie despre adevărul evident că versetul treizeci și șase era acela pe care apostolul Pavel îl parafraza în a Doua Epistolă către Tesaloniceni, atunci când s-a referit la omul fărădelegii.

Să nu vă înșele nimeni în niciun chip; căci ziua aceea nu va veni până nu va veni mai întâi lepădarea de credință și nu va fi descoperit omul fărădelegii, fiul pierzării; potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de tot ce este vrednic de închinare, așa încât se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. 2 Tesaloniceni 2:2, 3.

Versetul treizeci și șase afirmă că „se va înalța pe sine și se va mări pe sine mai presus de orice dumnezeu”, iar Pavel spune: „să se descopere omul fărădelegii, fiul pierzării; care se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de tot ce este vrednic de închinare”. Este limpede că Smith nu avea nicio autoritate profetică pentru a susține că împăratul din versetul treizeci și șase era diferit de împăratul aflat în discuție în versetele care conduc până la versetul treizeci și șase. Din punct de vedere gramatical, nu avea nicio îndreptățire să facă aplicarea sa greșită, iar afirmația lui că a procedat astfel deoarece versetul treizeci și șase nu posedă nicio caracteristică a puterii papale a fost o răstălmăcire a Scripturii, în încercarea de a întemeia o interpretare particulară.

Avem și mai sigur cuvântul prorociei, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va lumina de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre; știind mai întâi aceasta, că nicio prorocie a Scripturii nu este de tâlcuire proprie. Căci prorocia n-a fost adusă în vechime prin voia omului, ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit mânați de Duhul Sfânt. 2 Petru 1:19–21.

În decursul anilor adventismului laodicean au existat mulți teologi, pastori și autori adventiști care au abordat dacă ei consideră aplicarea lui Smith corectă sau incorectă. Un pastor australian, Louis Were, decedat de multă vreme, și-a petrecut cea mai mare parte a slujirii sale opunându-se modelului profetic fals al lui Smith. Motivul opoziției sale nu a fost doar acela că Smith l-a

identificat în cele din urmă pe împăratul care ajunge la sfârșitul său în versetul patruzeci și cinci ca fiind Turcia, ci platforma lui Smith a produs și o aplicare greșită a Armagedonului. În anii 1980, sau pe atunci, un autor adventist a scris o carte intitulată, *Adventists and Armageddon, Have we Misunderstood Prophecy?* Numele autorului este Donald Mansell, iar cartea este încă disponibilă.

Mansell urmărește istoria premergătoare Primului Război Mondial și Celui de-al Doilea Război Mondial, arătând că, atunci când s-a văzut că ambele războaie se apropie, evangheliștii adventiști au început să folosească aplicarea falsă a lui Smith, potrivit căreia Turcia urma să mărșăluiască spre Ierusalimul literal, ca semn al Armagedonului și al sfârșitului lumii. El demonstrează, prin registrele de membri ale bisericii, că, pe măsură ce fiecare dintre războaie se apropia, multe suflete au fost aduse în rândurile membrilor Bisericii Adventiste, pe temeiul accentului profetic al evangheliștilor, derivat din concepția greșită a lui Smith despre Armagedon.

Când oricare dintre războaie s-a încheiat, iar predicțiile eronate nu s-au împlinit, biserica a pierdut mai mulți membri decât câștigase prin modelul profetic elaborat de Smith.

Prin respingerea de către Smith a mesajului fundamental al milleriștilor și prin disponibilitatea sa de a-și promova interpretarea personală a versetelor treizeci și șase până la patruzeci și cinci din Daniel, logica lui Smith a produs un model profetic bazat pe evenimentele curente.

În disputa dintre Smith și James White cu privire la împăratul care ajunge la sfârșitul său în ultimul verset din Daniel unsprezece, James White a prezentat o logică ce reprezenta în mod succint temelia profetică nisipoasă a lui Smith. White a susținut că „profeția produce istorie, dar istoria nu produce profeție”.

Evangheliștii adventiști care au lucrat înaintea ambelor războaie au folosit istoria în desfășurare pentru a prezenta modelul profetic eronat al lui Smith despre Armagedon, iar lucrarea lor, care părea atât de binecuvântată în perioada premergătoare războaielor, a produs, în cele din urmă, un bilanț negativ atunci când s-a demonstrat că modelul profetic se întemeia pe o interpretare particulară.

Păziți-vă de prorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Oare culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciuni? Tot așa, orice pom bun aduce roade bune; dar pomul stricat aduce roade rele. Un pom bun nu poate aduce roade rele, nici un pom stricat nu poate aduce roade bune. Orice pom care nu aduce roade bune este tăiat și aruncat în foc. Așadar, după roadele lor îi veți cunoaște. Matei 7:15–20.

Dispoziția lui Smith de a promova un model profetic privat al împăratului din versetul treizeci și șase a avut ca rezultat și crearea unei aplicări greșite a celei de-a Șasea Plăgi și a Armagedonului.

Atunci al șaselea înger a vărsat potirul său peste râul cel mare, Eufrat; și apa lui a secat, ca să fie pregătită calea împăraților de la răsărit. Și am văzut trei duhuri necurate, asemenea unor broaște, ieșind din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura prorocului mincinos. Căci acestea sunt duhuri de demoni, făcând minuni, care se duc la împărații pământului și ai întregii lumi, ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Iată, Eu

vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește veșmintele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea. Și i-a adunat într-un loc numit în limba evreiască Armaghedon. Apocalipsa 16:12–16.

După cum am arătat mai înainte, a șasea plagă vine după încheierea timpului de probă al omenirii; prin urmare, avertizarea de a-ți păzi veșmintele trebuie să se refere la o chestiune de încercare care are loc înainte ca Mihail să Se ridice, timpul de probă al omenirii să se încheie și prima plagă să înceapă. A șasea plagă identifică activitățile balaurului, ale fiarei și ale prorocului mincinos, care constituie întreita unire ce se formează odată cu legea duminicală ce va veni în curând. Acea întreită unire este Roma modernă, iar simbolul care identifică și stabilește întreita unire a Romei moderne sunt „jefuitorii poporului tău”, care „se înalță ca să împlinescă vedenia” și „vor cădea”.

Avertismentul celei de-a șasea plăgi, atunci când este înțeles, îi îngăduie unui suflet să-și păstreze veșmintele; dar, dacă este respins, lasă un suflet gol, ceea ce constituie unul dintre cele cinci attribute ale unui laodicean. Simbolul care întemeiază acel avertisment este tâlharii poporului tău, care se înalță pe ei înșiși și, în cele din urmă, cad. Solomon a spus că, dacă poporul lui Dumnezeu nu are acea viziune, piere.

Acolo unde nu este nicio vedenie, poporul piere; dar ferice de cel ce păzește legea. Proverbele 29:18.

Evraicul „a pieri” înseamnă „a dezbrăca”, iar Ioan a consemnat: „Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea.” Smith s-a înșelat cu privire la Împăratul de la Miazănoapte, iar acea temelie profetică falsă i-a îngăduit să dezvolte o aplicare profetică care, dacă este acceptată, produce goliciune, care este un simbol al laodicienilor, care sunt vărsați din gura Domnului.

Smith ntabwo yagize ikibazo cyo kungurana ibitekerezo arwanya James White, umugabo w'umuhanuzikazi, ashyigikira iyo myirondoro mishya y'ikinyoma yerekeye Umwami wo mu Majyaruguru. Abanyamateka b'Abadivantisiti, ndetse na Sister White, bagaruka kuri uko kutumvikana kwabo kwamamaye. Ellen White yacyashye umugabo we na Smith bombi kubwo kwemera ko itandukaniro ry'ibitekerezo byabo ku birebana n'uwo Umwami wo mu Majyaruguru wo muri Daniyeli igice cya cumi na kimwe yagereranyaga, rishyirwa ahagaragara mu ruhame. Mu gitabo cya mbere cy'Abadivantisiti cyasohotse nyuma y'Ihungabana Rikomeye ryo mu 1844, James White yaranditse:

„Că Isus S-a ridicat, a închis ușa și a venit la Cel Îmbătrânit de zile, ca să primească împărăția Sa, în luna a 7-a, 1844, cred pe deplin. Vezi Luca 13:25; Matei 25:10; Daniel 7:13,14. Dar ridicarea lui Mihail, Daniel 12:1, pare a fi un alt eveniment, pentru un alt scop. Ridicarea Sa în 1844 a fost pentru a închide ușa și a veni la Tatăl Său, ca să primească împărăția Sa și puterea de a domni; dar ridicarea lui Mihail este pentru a-Și manifesta puterea Sa împărătească, pe care deja o are, în nimicirea celor răi și în eliberarea poporului Său. Mihail trebuie să Se ridice în vremea când cea din urmă putere din capitolul 11 ajunge la sfârșitul ei și nu va avea pe nimeni care s-o ajute. Această putere este cea din urmă care calcă în picioare adevărata biserică a lui Dumnezeu; și, deoarece adevărata biserică este încă călcată în picioare și lepădată de întreaga

creștinătate, urmează că această din urmă putere asupritoare nu a „ajuns la sfârșitul ei”; și Mihail nu s-a ridicat. Această ultimă putere care calcă în picioare pe sfinți este adusă în atenție în Apocalipsa 13:11-18. Numărul ei este 666.” James White, A Word to the Little Flock, 8.

Când Smith a introdus așa-numita sa „lumină nouă” asupra subiectului „ultimei puteri din capitolul unsprezece al cărții Daniel”, James White a văzut aplicarea lui Smith nu ca pe o lumină nouă, ci ca pe un atac asupra temeliei. Controversa privind Roma ca împăratul de la mieznoapte din Daniel unsprezece, care a avut loc între Uriah Smith și James White, posedă atribute specifice pe care, ca studenți ai profeției, trebuie să le punem împreună cu celelalte controverse din istoria adventistă privitoare la simbolul Romei.

Unul dintre acele atribute este introducerea unei interpretări private. Un alt atribut este că aplicarea interpretării private cere o răstălmăcire a gramaticii simple, căci Smith nu numai că a nesocotit faptul că fiecare atribut profetic din versetul treizeci și șase se referă la Roma, ci a nesocotit și faptul că structura gramaticală cere ca împăratul din versetul treizeci și șase să fie același împărat ca cel reprezentat în pasajul precedent.

Un alt aspect este că interpretarea particulară constituia o respingere a adevărilor fundamentale. Un altul este că ea reprezintă o respingere a autorității Spiritului Profeției. O altă caracteristică este că prima idee greșită privitoare la Roma va conduce la un model profetic care nu îngăduie unei persoane să-și păstreze veșmintele pe măsură ce se apropie încheierea timpului de probă al omenirii. Un altul a fost disponibilitatea de a-și promova public interpretarea particulară. Un altul este că interpretarea particulară este identificată în mod invariabil ca lumină nouă. Toate aceste trăsături sunt reprezentate în cadrul discuției actuale despre „tâlharii poporului tău”.

Atunci când ultima controversă a Romei, care a fost prefigurată de prima controversă a Romei, identificându-i pe „jefuitorii poporului tău”, este pusă împreună cu linia profetică a controverselor lui Uriah Smith și James White, vom vedea că o anumită clasă își va clădi modelul profetic pe o interpretare particulară, care respinge adevărul fundamental.

Respingerea adevărilor fundamentale reprezintă în mod automat o respingere a autorității Spiritului Profetic, care apără atât de temeinic acele adevăruri fundamentale. Acea categorie va fi, de asemenea, dispusă să-și prezinte public punctul de vedere, fără a ține seama de orice preocupări care ar putea fi ridicate cu privire la impactul pe care această învățătură l-ar putea avea asupra poporului lui Dumnezeu din întreaga lume.

Imediat după 1844, în prima generație a adventismului, a fost introdusă o altă controversă cu privire la Roma. Acea controversă a continuat să fie agitată, până când concepția falsă a fost acceptată în a treia generație a adventismului. Vom considera controversa privitoare la „necurmata” ca fiind a patra dintre cele șase linii pe care le avem acum în vedere în modelul „linie peste linie”.

Dar, înainte de a aborda a patra linie a controverselor Romei, trebuie să ne amintim că, în articolul precedent, când tratam versetul zece din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel, am afirmat: „Versetul zece leagă, de asemenea, în mod direct «cele șapte vremi» din Leviticul douăzeci și șase

de istoria ascunsă, dar acea linie a adevărului este în afara celor pe care le expunem aici.”

Uriah Smith a fost principalul conducător în respingerea celor șapte vremi în anul 1863. El respinsese sporirea cunoștinței cu privire la acel subiect, care fusese prezentată în articolele asupra subiectului, redactate de Hiram Edson și publicate în Review în 1856. Implicațiile faptului că Smith era asociat cu o mișcare care prezentase cele șapte vremi, dar care ulterior a respins o sporire a cunoștinței chiar asupra acelui subiect, sunt de asemenea în afara subiectului caracteristicilor introducerii de către Smith a ceea ce el susținea că era lumină nouă cu privire la subiectul împăratului de la miazănoapte; însă, când vom încheia trecerea noastră în revistă a liniei controverselor adventiste cu privire la Roma, ne vom întoarce atât la semnificația versetului zece din capitolul unsprezece din Daniel, cât și la ceea ce este reprezentat de respingerea de către Smith a soliei Laodiceei, care a sosit în 1856 odată cu sporirea cunoștinței asupra celor șapte vremi.

„Credința noastră cu privire la solii celor dintâi, al doilea și al treilea înger a fost corectă. Marile semne de hotar pe care le-am trecut sunt de neclintit. Deși oștirile iadului pot încerca să le smulgă din temelii lor și să triumfe la gândul că au izbutit, totuși nu izbutesc. Acești stâlpi ai adevărului stau neclintiți ca dealurile cele veșnice, nemișcați de toate strădaniile oamenilor unite cu ale lui Satana și ale oștirii lui. Putem învăța mult și ar trebui să cercetăm neîncetat Scripturile, ca să vedem dacă aceste lucruri sunt așa.” *Evanghelizare*, 223.

„Marile repere ale adevărului, care ne arată orientarea în istoria profetică, trebuie să fie păzite cu grijă, ca nu cumva să fie dărâmate și înlocuite cu teorii care ar aduce confuzie mai degrabă decât lumină adevărată.” *Selected Messages*, cartea 2, 101, 102.

„În acest timp se vor face multe eforturi pentru a ne clătina credința în cheiunea sanctuarului; dar nu trebuie să șovăim. Nici măcar un țărnuș nu trebuie mutat din temelii credinței noastre. Adevărul este încă adevăr. Cei care ajung nesiguri vor aluneca în teorii rătăcite și, în cele din urmă, se vor afla necredincioși cu privire la dovezile din trecut pe care le-am avut despre ceea ce este adevăr. Vechile semne de hotar trebuie păstrate, ca să nu ne pierdem orientarea.” *Manuscript Releases*, volumul 1, 55